

ДЕЙВИД МОРЕЛ СЪДРУЖНИЦИ

Превод от английски: Иван Атанасов, 2001

chitanka.info

През следващите десет години не написах нито един разказ. За сметка на това, след като завърших „Първа кръв“ през 1971, написах няколко различни по жанр книги: „Заветът“ — роман за преследване, „Тотемът“ — роман на ужаса без свръхестествени елементи и „Последна заря“ — исторически уестърн. Междувременно продължавах да преподавам в университета. Нямах време за къса проза. Нито енергия — всеки опит да напиша разказ ми костваше отчайващи усилия и завършваше с провал. Накрая, през 1981 година, направих пробив в творческия си застой със „Съдружници“. Вдъхновение за този разказ почерпих от един студент от горния курс, който беше разтревожен от перспективите си за работа. В последствие се оказа, че тревогите му са били напразни, но той ме наведе на мисълта за крайностите, до които може да прибегне един висшист, за да си намери работа.

* * *

Несъмнено беше коравосърдечно, но просто нямаше друг начин. Макензи прекара месеци наред в обмисляне на алтернативни решения. Направи опит да откупи дяла на съдружника си, но Долан не се съгласи. Е, не точно. Първоначално се изсмя на предложението му: „Няма да ти доставя това удоволствие.“ А когато Макензи продължи да настоява, отговори: „Добре, съгласен съм. Но ще ти трябват един милион долара.“ Със същия успех би могъл да поиска и десет. Макензи не можеше да събере цял милион, нито дори половин или четвърт, и Долан много добре знаеше това.

Позната история. Макензи не можеше да каже „Добро утро“, без Долан да не вземе да спори с него. Щом Макензи си купеше кола, Долан си купуваше по-голяма и по-скъпа и за да го подразни, после се хвалеше каква изгодна сделка е направил. А когато Макензи се върна с жена си и децата си от почивка на Бермудските острови, Долан му заяви, че Бермудските острови изобщо не можели да се сравняват с Мазатлан^[1], където той бе завел своето семейство.

Двамата мъже постоянно спореха. Бяха привърженици на различни футболни отбори. Кулинарните им предпочитания бяха коренно различни (агнешки котлети срещу осолено говеждо). Когато

Макензи започна да играе голф, партньорът му внезапно се запали по тениса, като отбеляза, че голфът бил само игра за удоволствие, докато при тениса имало и добро физическо натоварване. Но въпреки „физическото натоварване“ Долан беше с наднормено тегло. Макензи беше строен, но пък съдружникът му непрекъснато му се подиграваше заради перуката, която носеше.

Беше невъзможно един шотландец и един ирландец да бъдат бизнес партньори и това би трябвало да е известно на Макензи. Но първоначално те бяха двама строителни предприемачи, които постоянно си съперничеха и губеха много пари от конкуренцията помежду си. Така че станаха съдружници. Заедно постигнаха много по-големи успехи, отколкото преди поотделно. Продължиха да се надпреварват и когато единият търсеше начин да спечелят повече, другият бе принуден да бъде два пъти по-находчив от него. Намалиха цените на услугите си, като слагаха твърде много чакъл в бетона, инсталираха нискокачествени тръбопроводи и използваха изолационни материали, които не отговаряха на стандарта. Приходите си от тези измами записваха в специални счетоводни книги.

„Макензи–Долан Ентърпрайзис“. О, предприятието им работеше много успешно. Но те не се погаждаха помежду си. Опитаха се да разрешат този проблем, като поделят работата си — Макензи се занимаваше с административните дела, а Долан с отстраняването на аварията. Все пак, от време на време трябваше да се срещат, за да вземат решения. Въпреки че се виждаха по-рядко, напрежението между тях остана и дори нарасна.

Сприятеляването на съпругите им само влоши нещата. Те непрекъснато организираха барбекюта и партита с плуване в басейна. Двамата мъже не смееха да протестират срещу събиранията, защото опитите им винаги завършваха с провал:

Макензи:

— Мразя го. В офиса ме побърква, а на партитата направо ми се повдига от него.

Жена му:

— Виж какво, Вики Долан ми е приятелка и аз няма да позволя на детинските ти глупости да развалят нашето приятелство. Тази вечер ще спя на дивана.

И така, двамата мъже стояха загледани в далечината или се взираха в уискито си със сода (съответно шотландско и ирландско), докато съпругите им си разменяха рецепти.

Истинските проблеми започнаха, когато Долан взе да отправя заплахи:

— Чудя се, какво ли ще направят данъчните, ако научат за твоите специални счетоводни книги?

— А какво ще кажат за некачествените водопроводни тръби и пълния с чакъл бетон? — не му остана дължен Макензи. — Това е твое дело.

— Ще ми наложат глоба и толкова — отвърна бързо Долан. — Виж, счетоводните книги са друга работа. Ако данъчните научат, че ги укриваш от тях, ще те набутат в някой затвор и повече няма да видя грозната ти мутра.

Макензи изгледа с омраза пълния мъж и реши, че няма друг начин. Беше предложил на съдружника си да откупи дяла му в предприятието, но той му бе отказал. Нещо повече — Долан явно възнамеряваше да го издаде на данъчните и да заграби целия бизнес. Макензи разбра, че вече няма избор. Трябваше да се отбранява.

Пред клетката с маймуните стоеше висок и слаб младеж с руса коса и приятна външност. Беше облечен в светлосин спортен екип. Ядеше фъстъци.

Макензи се наведе към чешмата да пие вода и се огледа. Зоологическата градина беше претъпкана. Беше обяд и слънцето препичаше. По пейките седяха и дъвчеха сандвичи излезли в обедна почивка хора. Други се разхождаха между клетките. Виждаха се деца, майки, старци, които играеха на дама. Във въздуха се носеха звуци от латерна, приглушени разговори, животински крясъци и птичи песни. Макензи отбеляза със задоволство, че никой не му обръща внимание, избърса мократа си уста и се приближи до клетката с маймуните.

— Господин Смит?

Младежът не отговори, само лапна още един фъстък и Макензи се уплаши, че е сбъркал човека. В края на краищата зоологическата градина беше пълна с посетители. Имаше и други мъже в спортни екипи. От друга страна, въпреки че вестниците твърдяха обратното, изобщо не беше лесно да намериш човек, който да се занимава с

подобна дейност. Макензи бе прекарал няколко нощи в обикаляне на долнопробни барове. Веднъж го помислиха за ченге и го заплашиха, че ще му счупят и двата крака. Но стодоларовите банкноти умееха да убеждават хората. Един разговор от уличен телефон го бе отвел в зоологическата градина. Той, разбира се, можеше да свърши работата собственооръчно, само че се нуждаеше от алиби, пък и честно казано, му липсваше необходимият кураж.

А сега бе объркал човека. Явно мъжът, с когото трябваше да се срещне, бе решил, че това е капан и не бе дошъл. Макензи се намери да си тръгва, но русият се обърна.

— Почакай за момент, Боб.

Макензи примигна.

— Господин Смит?

— Можеш да ми викаш Джон. — Усмивката на младежа разкри ослепително белите му зъби. Той протегна пакетчето в ръката си към по-възрастния мъж. — Фъстъци, Боб?

— Не, благодаря...

— Хайде, вземи си — подкани го русият.

Макензи си взе един фъстък. Стори му се безвкусен.

— Така, така. Успокой се малко. Нали не възразяваш, че ти викам Боб?

— Не, поне докато приключим с тази работа. Знаеш ли, представях си те по-различно.

— Аха — кимна другият. — Очакваше някой костюмиран мускулист тип с белег на лицето.

— Е, не точно...

— А вместо това виждаш младеж, облечен така, сякаш ще ходи на сърф. Разбирам те напълно. Изпитваш разочарование. — Той повдигна иронично вежди. — Само че днес нищо не е такова, каквото изглежда. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм завършил бизнес мениджмънт? Но колкото и да се опитвах, не можах да си намеря работа по специалността и реших да се занимавам с *това*.

— Искаш да кажеш, че ти е за първи път?

— Спокойно, Боб, не казвам такова нещо. Знам как да си върша работата, не се тревожи. Виждаш ли тези маймуни?

— Не разбирам... Какво...

— Погледни ги.

Макензи се обърна озадачен към клетката. На едно дърво видя маймуна, която мастурбираше.

— Нямах предвид тази, Боб. Гледай сега!

Младежът хвърли през решетките няколко фъстъка и всички маймуни се втурнаха към тях, като се блъскаха и удряха.

— Виждаш ли, те са досущ като нас. И ние се избиваме за фъстъци.

— Всичко това е много интересно, но...

— Добре, разбирам, че си нетърпелив. Просто се опитвах да бъда общителен, но всички бързат ли, бързат. — Той въздъхна. — Какъв е проблемът, Боб?

— Моят съдружник.

— Краде от касата?

— Не.

— Спи с жена ти?

— Не.

Младежът кимна:

— Разбирам, Боб.

— Наистина ли?

— Разбира се. Толкова е просто. „Брачният синдром“, така му викам.

— Какво?

— Все едно си женен за съдружника си, като ти го ненавиждаш, а той не е съгласен да ти даде развод.

— Невероятно.

— Моля?

— Прав си. Наистина разбираш.

Русокосият сви рамене и замери с фъстък маймуната, която бе мастурбирала преди малко.

— Боб, аз съм специалист по човешката душа. За теб е без значение как ще го направя, нали така?

— Да, стига да...

— ... изглежда като злополука. Именно. Спомняш ли си каква сума ти назовах по телефона?

— Десет хиляди долара.

— Половината сега, останалото после. Носиш ли парите?

— Пликът е в джоба ми.

— Не, не ми го давай веднага. Остави плика в онзи боклукчийски кош. След няколко секунди ще отида да изхвърля в него празното пакетче от фъстъци и ще го взема.

— Казва се Патрик Долан.

— Инструкциите са при парите, нали?

— Ти пожела така.

— Тогава няма за какво да се тревожиш, Боб. Ще ти се обадя.

— Хей, почакай малко. Каква е гаранцията ми...

— Че няма да те измамя? Че няма да те изнудвам? Боб, ти наистина ме изненадваш. Това не би било добър бизнес.

Долан излезе от железарския магазин. Следобедното слънце препичаше ужасно. Той избърса с ръка потта от челото си и присви очи. В пикапа му имаше някой.

Един младеж, който ядеше чипс. Рус, с приятна външност. Облечен в спортен екип.

— Мамка му...

Долан пресече паркинга и отвори със замах вратата на пикапа.

— Хей, приятел, това е моят...

Широката усмивка на младежа го свари неподготвен.

— Здравсти, Пат. Искаш ли чипс?

Долан зяпна. От челото му отново шурна пот.

— Моля?

— Като гледам как се потиш, май ти е нужна повечко сол. Хайде, Пат, вземи си чипс.

Долан стисна челюсти и изръмжа:

— Навън.

— Какво?

— Излизай от пикапа, или ще те изхвърля насила от него.

Русокосият въздъхна разочаровано. После свали малко ципа на горнището си, така че Долан да види револвера в кобура под мишницата му.

Стомахът на пълния мъж се сви. Той пребледня и отстъпи паникьосано назад, зяпнал от изненада.

— Какво, по дяволите...

— Спокойно, Пат.

— Слушай, човече, имам само дваисет долара.

— Аз не съм крадец. Качи се в пикапа, просто искам да поговорим.

Долан се озърна уплашено. Никой не гледаше към тях. Зачуди се дали да не побегне.

— Не се опитвай да избягаш, Пат.

Облекчен, че решението е взето вместо него, Долан побърза да се качи в колата. Чипсът, който си взе по настояване на младежа, му се стори безвкусен. Изпотеният гръб на ризата му залепна за седалката. Погледът му непрекъснато се стрелкаше към кобура под горнището на другия.

— Виж, Пат, работата е там, че трябва да те убия.

Долан подскочи и си удари главата в тавана на пикапа.

— Какво?

— Твоят съдружник ме нае. Ще ми плати за главата ти десет хиляди долара.

— Ако това е някаква шега...

— Това е бизнес, Пат. Той вече ми даде аванс от пет хиляди. Искаш ли да ти ги покажа?

— Но това е лудост!

— Пат, не биваше да го казваш.

Долан трепна. Младежът пхна ръка под горнището си.

— Почакай! Вярвам ти!

— Пат, искам само да ти покажа бележката с инструкциите, която ми даде твоят съдружник. Ето. Ще познаеш почерка му.

Долан се втренчи в листа.

— Тук са написани името и адреса ми.

— А също как изглеждаш и какви навици имаш. Той иска смъртта ти да прилича на злополука.

Долан най-накрая проумя, че това не бе шега. В гърдите му избухна гняв. Лицето му почервения.

— Виж го ти мръсното копеле! Мисли се за страшно хитър!

— Спокойно, Пат.

— Носи онази отвратителна перука и иска да откупи дяла ми, но аз няма да му доставя това удоволствие!

— Разбирам, Пат. Все едно двамата сте женени един за друг и ти искаш той да страда.

— Дяволски си прав, че искам да страда! Търпя го вече двайсет години! И сега е решил, че може да ме премахне и да поеме целия бизнес? Миризливо, долно...

— Боб, опасявам се, че ти нося лоши новини.

Макензи едва не разля скоча си. Обърна се. Младежът седеше на бара зад него и ядеше пуканки.

— Не ми казвай, че си оплескал работата! — Очите на шотландеца се разшириха от ужас. Той се озърна диво, сякаш очакваше да го арестуват.

— Боб, изобщо не съм я започвал — отвърна русокосият и се опита да изчопли нещо от зъбите си.

— Мили боже, какво стана?

— За малко да си счупя един зъб. Някои царевични зърна не са добре разпукани. Трябва да ги осъдя...

— Имах предвид с Долан!

— По-тихо, Боб. Знам какво имаш предвид. На никой не му пука, когато някой друг си счупи зъб. Всеки се грижи само за себе си. Срамота. Вярваш ли в конкуренцията?

— Моля?

— Подкрепяш ли частната инициатива, която е направила тази държава велика?

Макензи усети, че колената му омекват и сграбчи барплота.

— Да — промърмори тихо.

— Значи ще разбереш позицията ми. Когато се срещнах със съдружника ти...

— Господи, ти си му казал!

— Боб, не можех да го убия, без да съм чул неговата оферта. В противен случай нямаше да съм американец.

Макензи се разтрепера.

— Оферта? Каква оферта?

— Не се вълнувай, Боб. Решихме, че той може да ми плати да не го убивам. Но рано или късно ти ще наемеш друг убиец. Затова стигнахме до извода, че ще е най-добре да се върна и да очистя *теб*. Аз получавам десет бона в аванс и още десет, след като те заровят.

— Не мога да повярвам!

— Истина е, Боб. Трябваше да видиш изражението му. Направо беше побеснял.

— Но ти прие моето предложение! Сключихме сделка!

— Устният договор не е обвързващ. Ако искаш, можем да сключим нова сделка. Само че сега услугите ми ще бъдат по-скъпи.

— Измамник!

На лицето на младежа се изписа болка.

— Жалко, че мислиш така.

— Не, почакай. Не си отивай. Не исках да кажа точно това.

— Боб, ти нарани чувствата ми.

— Съжалявам. Не знам какво говоря. Всеки път, когато се сетя за онзи...

— Разбирам, Боб. Прощавам ти.

— Пат, никога няма да познаеш какво направи Боб.

Долан, който гледаше от мястото си до оградата как конете препускат към финалната отсечка на хиподрума, потръпна. Обърна се. Младежът стоеше зад него и ядеше хотдог.

— Ти си му казал.

— Трябваше, Пат. Иначе нямаше да е честно. Той ми предложи два пъти повече пари от теб. Двадесет бона сега и двадесет после.

— И ти си дошъл да поискаш от мен по-голяма сума?

— *Те навлизат в последната отсечка!* — прогърмя гласът на коментатора.

— Заради инфлацията е, Пат. Тя ни убива. — Младежът избърса горчицата от устните си.

— За глупак ли ме мислиш? — попита го Долан.

— Какво говориш, Пат?

— Ако ти платя още, ти ще отидеш при него и той ще ти даде повече. После ще се върнеш при мен и ще поискаш още пари. След това... Край! Аз бях дотук! Няма да ти дам нито цент.

— Добре, Пат. Радвам се, че се видяхме.

— Почакай!

— Защо? Нещо не е наред ли?

— Разбира с, че не е. Ти ще ме убиеш!

— Това зависи от теб, Пат.

— *Победителят е...* — извиси глас коментаторът.

Конете преминаха с грохот през финалната линия и жокеите се изправиха, за да забавят техния бяг. Върху тълпата от зрители се спуснаха облаци прах.

— Добре, по дяволите, ще ти платя — промърмори Долан. — Но този път го направи. Не мога да спя. Взех да слабея. Получих язва.

— Надбягването свърши, Пат. Заложил ли си на някой кон?

— На номер шест.

— На тази кранта? Тя финишира последна, Пат. Ако ме беше попитал, щях да ти предложа номер три.

— Боб, никога няма да познаеш какво направи Пат.

— Пат, никога няма да познаеш какво направи Боб.

Долан спря до пейката в парка, огледа се, въздъхна и седна до Макензи.

— Значи възнамеряваше да го използваш, за да ме убиеш — каза ирландецът.

Макензи се намръщи.

— И ти се изкуши от тази идея.

— Трябваше да се отбранявам — разпери ръце Пат.

— А аз да си кротувам, докато съобщиш на данъчните за счетоводните книги, така ли?

— Това беше шега.

— Шега, която ми коства цяло състояние.

— И на мен.

— Май имаме проблем.

Те кимнаха в знак на съгласие и подхвърлиха трошици хляб на гълъбите.

— Доста мислих — каза Долан — и стигнах до извода, че...

— Трябва да го премахнем.

— Друг начин няма.

— Иначе ще ни разори.

— Ако платим на някой друг да го очисти, новият убиец може да започне да ни изнудва като него.

— Ще му видим сметката двамата с теб. Заедно. Така няма да можеш да прехвърлиш вината само на мен.

— Ти също.

— Какво, нямаш ли ми доверие?

Те се спогледаха.

— Здравсти, Боб. Как си, Пат? — попита ги усмихнатото младежът, седнал зад бюрото им. Ядеше тако^[2] и прелистваше папките им.

— По дяволите, какво търсиш тук?

— Каза, че го очаквате — обади се секретарката.

— Няма нищо. Ние ще се погрижим за него.

— Само затвори вратата.

Те се втренчиха в русокосия.

— Хей, момчета, тъкмо преглеждах счетоводните ви книги. Каква бъркотия. Пестене на бетон. И нискокачествена изолация. Просто не знам какво ще правим. Предстои ни много работа.

Върху документите падна капка сос.

— На нас?

— Разбира се, нали сме съдружници.

— *Какви сме?*

— Инвестирах получените от вас пари.

— В какво?

— В застраховка за живот. Нали ви казах, че съм завършил бизнес мениджмънт? Реших, че професията на наемен убиец не ми допада. Така че отидох при специалист. В наши дни един висшист трябва да постъпи така, ако иска да си намери работа.

— Специалист?

— Истински наемен убиец. В случай че ме премахнете, ще ви сполети същото.

Макензи усети бодежи в сърцето. Язвата на Долан се обади.

— И така, вече сме партньори. Вижте, дори поръчах няколко визитки.

Той им подаде една, омацана по ръба със сос от тако.

МАКЕНЗИ — ДОЛАН — СМИТ.

А отдолу:

ПРЕДПРИЕМАЧИ

[1] Мексиканско курортно градче на брега на Тихи океан — Б.пр.

[2] Мексиканско ястие — сгъната на две царевична питка, пълна с накълцано месо, маруля и т.н. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.